

Σφιχτοδεμένες εσωτερικές σχέσεις

➤ *Παράσταση «Missing» της Ρέζα Ντε Βετ από το Θέατρο «Αιγαία»*

Νέα θεατρική εστία, καινούργιος θεατρικός χώρος, σύμπραξη παλιών και νέων καλλιτεχνικών ονομάτων, Θέατρο «Αιγαία». Καινούργιο για την κυπριακή θεατρική σκηνή όνομα της Νοτιοαφρικανής συγγραφέως Ρέζα Ντε Βετ. Ωραία παράσταση.

Αρχίζουμε να συνηθίζουμε τις νέες θεατρικές πραγματικότητες στον τόπο μας. Η πληθώρα ηθοποιών εκτός των παραδοσιακά στέρεων θεατρικών σχημάτων δημιουργεί κατάσταση συνεχούς ρευστότητας με πολλαπλούς καινούργιους συνδυασμούς καλλιτεχνικών προσωπικοτήτων. Κάθε καινούργιος συνδυασμός δεν σημαίνει απλή πρόσθεση των δυνάμεων των ατόμων που τον αποτελούν, αλλά λειτουργεί ως νέα χημική ένωση. Κάθε καινούργια ολιγομελής θεατρική ομάδα έχει πολύ περισσότερες πιθανότητες να επιλέξει στόχους, να πειραματιστεί ελεύθερα, να υλοποιήσει τα όνειρα των μελών της από ένα πολυάριθμο σχήμα όπου άλλοι αποφασίζουν και άλλοι εκτελούν τις αποφάσεις τους.

Στο Θέατρο «Αιγαία» ο παράξενος μακρόστενος υπόγειος χώρος προκαθορίζει το ανορθόδοξο στήσιμο των παραγωγών που θα φιλοξενοούνται εκεί. Η απουσία σκηνής και η ανύπαρκτη απόσταση μεταξύ των ηθοποιών και του κοινού δίνουν δύο επιλογές στο σκηνοθέτη και την ομάδα της κάθε παραγωγής που θα ανεβαίνει στο χώρο: το μετωπικό παίξιμο με άμεση επαφή με το κοινό, ή την απόλυτη εσωστρέφεια του παρουσιαζόμενου δράματος με σφιχτοδεμένες εσωτερικές σχέσεις, έτσι ώστε το εξωτερικό περιβάλλον να μην υπάρχει και μαζί του και οι θεατές να βυθίζονται σε ανυπαρξία και να απορροφούνται εξ ολοκλήρου στο θέαμα και άκουσμα του έργου.

Έτσι, με το δεύτερο τρόπο, ανεβάζει την παράσταση «Missing» ο Μαρίνος Ανωγυριάτης και έτσι παίζουν οι ηθοποιοί του, η Λένια Σορόκου, η Νάντια Χαραλάμπους, η Φάνη Πέτσα, ο Δημήτρης Κωνσταντινίδης. Η υποκριτική ενέργεια των τεσσάρων είναι στραμμένη προς το κέντρο του παράξενου έργου, εκεί, στη διασταύρωση των ενεργειών τους αναβιώνει ο μαγικός ρεαλισμός της Ρέζα Ντε Βετ. Ο Ανωγυριάτης φροντίζει τη μορφή της παράστασής του για να δώσει λύσεις στα αινίγματα του περιεχομένου, η φορμαλιστική κίνηση (Μαρίνα Κυριακίδου) δεν έρχεται σε αντίθεση με την εσωτερικότητα της υποκριτικής των ηθοποιών. Ο σκηνοθέτης οδηγεί τους ηθοποιούς του από το δρόμο του εκλεπτυσμένου μανιερισμού προς το βαθύ ψυχολογισμό.

Είναι πολύ καλή η τετράδα της παράστασης. Με φαινομενικά λιτή συμπεριφορά, αποδίδει όλα τα μοτίβα του έργου, όπως η θλίψη και φό-

βος, οι προκαταλήψεις και η καταπίεση, η μοναξιά των ανέραστων γυναικών, ο πειρασμός της περιέργειας, η μαγική έλξη του περαστικού τσίρκου, όπου η ομορφιά σμίγει με την ασχήμια. Το έργο είναι πολυθεματικό και πολυεπίπεδο. Η πραγματικότητα ενός μικρού χωριού της Νοτίου Αφρικής της δεκαετίας του '30 συνυπάρχει με παραδοσιακό μυστικισμό, πολιτική σκέψη και υπαρξιακή ενδοσκοπήση. Οι υπερβολικές διευκρινίσεις και οι αυστηρές επιλογές εκ μέρους του σκηνοθέτη θα απέκλειαν τις μισές από τις πιθανές αναγνώσεις. Τα εκφραστικά μάτια και η γλώσσα του σώματος των τριών γυναικών ηθοποιών με περίεργο τρόπο αρκούντως εκφράζουν την υφολογική και θεματική πολλαπλότητα του υλικού.

Ο Δημήτρης Κωνσταντινίδης, αινιγματικός όσο τον θέλουν η συγγραφέας και ο σκηνοθέτης μπορεί να είναι ο θύτης και ο απελευθερωτής, ο τυφλός παντεπόπτης και πιθανότατα άνθρωπος από το θίασο τεράτων, ο πειρασμός και ο κίνδυνος.

Ωραία παράσταση. Η μουσική της Μαρίας Γαλίδης και ο φωτισμός της Καρολίνας Σπύρου, η διαμόρφωση του χώρου από την Αλεξία Ηλιάδου Χατζηστεφάνου και Μαρία Ιωάννου, τα κοστούμια της Αφροδίτης Ιωάννου είναι υφολογικά συντονισμένα με τη σκηνοθεσία και την υποκριτική της παράστασης.

ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

Μετάφραση: Κωνσταντίνα Ρίτσου

Σκηνοθεσία: Μαρίνος Ανωγυριάτης

Καλλιτεχνική επιμέλεια: Αλεξία Ηλιάδου Χατζηστεφάνου

Ομάδα σκηνογραφίας: Αλεξία Ηλιάδου Χατζηστεφάνου, Μαρία Ιωάννου

Κοστούμια: Αφροδίτη Ιωάννου

Μουσική: Μαριάννα Γαλίδη

Κινησιολογία: Μαρίνα Κυριακίδου

Σχεδιασμός φωτισμού: Καρολίνα Σπύρου